

BULETIN INFORMATIV

Nr. 22

11 Septembrie 2020

EDITORIAL

Aproape departe

Justin Ștefan, Secretar General LPF

România a învins, cu 3-2, în deplasarea de la Klagenfurt, Austria, la începutul acestei săptămâni, și, de atunci, o altă stare de spirit se simte pe culoarele fotbalului nostru.

E vorba, mai întâi de toate, de cuantificarea unei speranțe care, la un moment dat, părea să ne fi părăsit pe mulți, din cauze pe care nu are sens să le reiau aici și acum. Mai cu seamă după acel 1-1 de pe Arena Națională, de vinerea trecută, cu Irlanda de Nord. Așa funcționăm noi, ca suporter, ori poate chiar ca nație, că tot e o noțiune atât de discutată în aceste zile și, deci, foarte la modă.

Ca, de altfel, și fotbalul. Suntem o nație de împătimiți ai fotbalului, de judecători ai fotbalului, de analiști ai fotbalului, astfel încât îmi voi permite și eu să scriu câteva idei, în adăugirea altora pe care, sunt convins, deja le-ați citit, auzit sau aflat pe diferite canale, media sau nu. De fapt, suntem o țară îndrăgostită de echipa națională, ceea ce schimbă, întrucâtva, datele pasiunii. Selectăm și devenim, prin urmare, exigenți.

Evident, vreau să vă aduc pe strada noastră, a celor care alcătuim Liga Profesionistă de Fotbal, și să amintesc că, în Austria, Mirel Rădoi, căruia i-am spus acum câteva săptămâni, câtă încredere am în capacitatea lui de a transforma în bine echipa națională, a reușit, înainte de toate un transfer de personalitate, în cazul fiecărui jucător trimis pe teren.

A avut cum să facă ușor acest transfer, tocmai pentru că el deține o personalitate uriașă din care, iată, poate împărți. Iar faptul că la Klagenfurt nu mai puțin de șase jucători au venit din Liga 1 Casa, e o realitate și o mândrie a LPF. Florinel Coman (FCSB), Denis Alibec (Astra Giurgiu), Ciprian Deac și Andrei Burcă (ambii de la campioana ultimelor trei ediții, CFR Cluj), Gabriel Iancu (FC Viitorul), Nicușor Bancu (Universitatea Craiova), cu mențiunea că toți au jucat foarte bine, primii doi reușind și faza deschiderii scorului, pasă Coman și finalizare de clasă a lui Alibec.

Dar numărul tricolorilor care vin din Liga 1 Casa e mult mai mare, pe lângă cei șase cu minute în jocul cu Austria mai sunt portarul David Lazar (Astra Giurgiu), Dan Nistor și Alexandru Cicâldău (ambii de la

Universitatea Craiova și ambii cu minute în meciul de acasă cu Irlanda de Nord), Florin Ștefan (Sepsi Sfântu Gheorghe), Sergiu Buș (FCSB).

Așadar, 11 din totalul celor 23 de selecționați de către Mirel Rădoi provin din principala competiție internă.

În ceea ce privește selecționata Under 21, antrenată de celălalt fost mare fotbalist român, Adrian Mutu, datele sunt încă și mai favorabile competiției interne, și e firesc să fie astfel, din cauze perfect obiective. Aici, nu mai puțin de 20 de jucători din cei 24 care au făcut parte din expediția de debut a lui Adrian Mutu, dublă victorioasă, în Finlanda și în Malta, provin din Liga 1 Casa. Ambele reprezentative sunt tot mai aproape de obiectivele lor, echipa mare fiind liderul unei grupe cu Norvegia lui Halland sau Odegaard și Austria lui Sabitzer sau Baumgartner, iar tricolorii U 21, la trei pași de încă o prezență la un turneu final, decisiv fiind, foarte probabil, meciul de acasă cu Danemarca.

Suntem aproape. Suntem aproape de a ajunge departe, iar de acum înainte premisele sunt mai bune, mai convingătoare în demonstrația noastră că suntem pe drumul cel bun. Peste câteva zile și reprezentantele din Liga 1 își continuă drumul în Europa League, CFR în așteptarea suedezilor de la Djurgarden, FCSB cu cei din Serbia, de la Topola, iar FC Botoșani cu KF Shkëndija, din Macedonia de Nord, doar o etapă pînă la întâlnirea cu uriașul Mourinho și Tottenham, sperăm toți. Într-o vreme atât de complicată, cu provocări fără precedent în istoria fotbalului mondial, România se apropie de ceea ce a fost pînă nu de mult. Fiecare călătorie de o mie de pași începe cu primul pas, spune LaoTzu, iar cel mai dur, cel mai dificil, se spune, e chiar acesta, primul.

Noi am făcut deja câțiva, importanți. Cel mai bine e că, în sfârșit, au vorbit din nou, cei din teren, ei și antrenorii lor. Mirel Rădoi, Adrian Mutu, Dan Petrescu, Toni Petrea, Marius Croitoru, aplauze! Fotbalul românesc va fi, datorită vouă, mai aproape de ceea ce și-a propus, mai departe decât a îndrăznit să o spună și mai bun decât l-am crezut pe cuvânt.

INTERVIU

Interviu cu dl. Ruben Albes Yanez
(antrenor FC Hermannstadt)

realizat de Cosmin Călinescu și Octavian Țopa

Ruben Albes Yanez este cel mai tânăr antrenor activ din **CASA Liga 1**. Instalat pe banca lui **FC Hermannstadt** în luna iunie, a reușit un parcurs formidabil în sezonul trecut, urcându-și echipa pe locul 8 al clasamentului final când toți specialiștii o vedeau mai degrabă retrogradată! În prezent, sibienii sunt neînvinși în ultimele nouă jocuri, ceea ce reprezintă recordul de invincibilitate din istoria clubului pe prima scenă.

Spaniolul născut la **Vigo** în **22 iunie 1985** merge pe drumul performanței cu profesionalism, tenacitate și modestie. Chiar dacă nu are foarte mult timp liber la dispoziție, pare îndrăgostit iremediabil de cochetul oraș transilvănean.

1 **Senor Ruben Alves Yanez, cum va simțiți la Sibiu?**

Acum mă simt foarte prețuit. La început a fost ceva mai dificil, dar acum este ok.

2 **Nu ați avut parte de cea mai călduroasă primire din partea presei ...**

Părerea mea e că toți cei care nu își respectă munca, meseria, sunt o minoritate. Majoritatea m-a tratat cu un nivel de educație în plus, într-un mod civilizat, cu mult respect. Acum, dacă țin cont de munca noastră depusă aici, ne respectă pentru tot ceea ce facem în teren. Tot ce se discută, în afara arenei sportive, nu mă interesează. Can-can-urile nu au nicio legătură cu fotbalul.

3 **Ați auzit ceva despre Sibiu înainte să sosiți aici?**

Da, am câțiva prieteni aici. Logodnica mea are de asemenea cunoștințe aici și toți ne-au spus lucruri frumoase despre oraș și despre oamenii din zonă, care sunt minunați. Sunt și

foarte educați. Mi-am dat seama despre asta după o lună de zile, fiindcă singurul lucru pe care îl fac aici este să muncesc și să organizez antrenamentele. Am foarte puțin timp liber, dar am profitat cât am putut să cunosc orașul și localnicii. Atmosfera este superbă într-un oraș istoric, cu o arhitectură formidabilă. Îmi place foarte mult și Muzeul ASTRA din Sibiu, un

loc care reunește, practic, întreg spațiul etnografic românesc.

4 **Ce părere aveți despre suporterii echipei dumneavoastră?**

Toți cei care susțin FC Hermannstadt sunt minunați! Este incredibil acest "vibe" pe care nu l-am simțit în alte părți. De pildă,

am fost în multe deplasări în România, dar pe nicăieri nu am văzut suporteri care să-și încurajeze echipa din afara stadionului. E incredibil!

5 **Cât de diferit este fotbalul românesc față de cel spaniol?**

Ambele campionate au jucători foarte talentați. Sunt fotbaliști tehnici, capabili să dea ultima pasă în teren, să fie decisivi, să dezechilibreze adversarii. Cred că nivelul Ligii 1 este unul bun, la fel și obiectivul

trasat pe termen lung și anume creșterea nivelului de calitate. Astfel, fotbalul românesc va reveni în elită. Noi, la FC Hermannstadt, intrăm pe teren cu ambiția de a câștiga fiecare meci, indiferent de adversar. Iar după ce se termină meciul respectiv, indiferent de rezultatul obținut, ne gândim să-l câștigăm pe următorul.

6 **În afara de FC Hermannstadt, merită să vii la Sibiu pentru ...**

Să bei un pahar de vin bun, să mănânci o înghețată la o terasă în Centrul Istoric și să vizitezi împrejurimile spectaculoase. Sunt multe spații verzi aici, poți face mișcare, sport, poți respira aer curat. De asemenea, cafeaua din Sibiu este formidabilă! Îmi place foarte mult, e foarte "fancy". Recunosc că nu am văzut tot Sibiul până acum, dar recomand tuturor să vină, cât și pentru cafeaua formidabilă de aici!

INTERVIU

Interviu cu dl Ilie Poenaru (antrenor Academica Clinceni)

realizat de **Bogdan Ormuz și Octavian Țopa**

Ilie Poenaru este cel mai longeviv antrenor din **CASA Liga 1**. Născut în **11 noiembrie 1976**, a fost instalat pe banca **Academicii** în ianuarie 2018. De atunci, a reușit o promovare spectaculoasă și și-a așezat elevii pe locul 10 la finalul primului lor sezon în **CASA Liga 1**. În cele **42 de meciuri** pe prima scenă a debutat **27 de fotbaliști**, dar chiar și așa echipa sa a impresionat prin dăruire și prin calitatea fotbalului prestat. **Ilie Poenaru** este unul dintre antrenorii de viitor ai fotbalului românesc.

1 **Cât de mult ți-au depășit așteptările rezultatele din sezonul trecut?**

Acum, poate sunt lipsit de modestie, dar eu sunt genul de antrenor care își dorește foarte mult. Îmi doresc să fac performanță indiferent la ce nivel sunt. Tot timpul le-am spus jucătorilor că pot avea rezultate foarte bune. Și le-am demonstrat asta. Nimeni nu ne-a dat absolut nicio șansă, iar ceea ce am realizat noi, mai ales pentru acest club, este ceva extraordinar.

2 **Care a fost secretul rezultatelor din sezonul precedent?**

Disciplină, muncă multă, seriozitate și foamea lor de performanță. Îmbinând aceste lucruri nu ai cum să nu reușești. Acesta sunt eu. Aduc jucători despre care știu că își doresc să facă performanță, care au caracter, mentalitate sănătoasă. Ei, jucătorii, au creat un grup puternic. Au fost uniți, au muncit foarte mult, au suferit foarte mult pentru că a fost un campionat foarte lung, presărat cu foarte multe probleme. Și noi, la nivel de club, ne-am confruntat cu tot felul de probleme.

Am știut să strângem din dinți. Am strând rândurile și am crezut în șansa noastră până în ultima clipă.

3 **Academica Clinceni a avut o apărare bună împotriva Covid-19. Cum ai reușit să-i responsabilizezi pe jucători?**

Prin discuții aproape zilnice. Plus că și ei, jucătorii, sunt responsabili. Sunt foarte mulți care au familii și au copii. Au respectat întocmai tot ce li s-a cerut și mă bucur pentru asta. Au demonstrat încă o dată, chiar dacă nu mai era nevoie, că au un caracter extraordinar.

4 **Ești cel mai longeviv antrenor din CASA Liga 1. Când ai preluat Academica Clinceni te așteptai să fii aici, în punctul ăsta, azi?**

Nu știu dacă am gândit atât de departe atunci, când am preluat echipa. Mi-am dorit să formez o echipă frumoasă, care joacă un fotbal bun. Mai ales că atunci erau foarte mulți jucători tineri. După o jumătate de an au venit și mai mulți jucători tineri. Prin ceea ce făceam, Munceam mult și au apărut

și rezultatele. Atunci ne-am dat seama că putem face o surpriză și să promovăm în Liga I. La fel spun, prin munca și seriozitate s-a reușit asta. Au crezut puțin mai târziu că acest obiectiv este realizabil. Dar au crezut la timp încât să ajungem la această performanță. Iar când au văzut cât este de frumos în primul eșalon – alte stadioane, alt fotbal, alte condiții, și-au dorit foarte mult să rămânem și au muncit și mai mult.

5 **Cu ce gânduri ai pornit în acest sezon, ținând cont că în fiecare an echipa și-a îndeplinit obiectivele?**

Înseamnă că trebuie să punem obiective mai îndrăznețe. Trebuie să ținem cont de foarte multe lucruri pentru a ne dori mai mult. Noi ne dorim să facem o performanță mai mare decât cea din sezonul precedent. Este clar că obiectivul este încă salvarea de la retrogradare. După cum se știe, anul doi este cel mai greu pentru o echipă nouă în Liga I. Noi sperăm să nu fie așa și pentru noi. Însă va fi un an foarte greu. Am fost o echipă care am practicat un fotbal foarte bun și nu ne-am salvat așa, chinuit, să

spun. Ne-am salvat printr-un joc bun. Acum suntem luați în seamă. Suntem băgați în seamă de toate echipele și suntem tratați altfel. Știm că ne va fi foarte greu pentru că fiecare echipă va fi de două ori mai concentrată cu noi acum decât în sezonul trecut. În vestiar avem un obiectiv al nostru, al staffului și jucătorilor, la care muncim, ni-l dorim și încercăm să-l realizăm.

6 **Care ar fi principiile după care te ghidezi în fotbal și câte ore**

pe zi îți petreci urmărind meciuri sau materiale video despre fotbal?

Cred că mai bine ar fi spus „câte ore mai îmi rămân pentru familie?”. Ar fi mult mai simplu de răspuns. Am ajuns la un nivel bun. Am ajuns la acest nivel și datorită jucătorilor, datorită grupului. Fără jucători, fără echipă, nu ai cum să ajungi la un nivel atât de bun. Unul dintre principii are la bază disciplina, pentru că eu ca fotbalist am fost disciplinat și așa vreau să arate și echipa mea. Ar mai

fi seriozitatea și muncă multă. Principiile jocului nu pot să ți le dezvălui pentru că ar însemna să dau informații adversarului. Lucrăm bine. Jucătorii răspund cum trebuie la ceea ce cerem noi. Îmi doresc să arătăm mult mai bine din punct de vedere al jocului și vom arăta asta în timp relativ scurt. Vom munci pentru asta pentru că știu că am cu cine. Am un lot care este capabil de asemenea lucruri.

SPONSOR

CRONICĂ

Balaci

realizat de **Marius Mitran**

Dacă vii spre Hunedoara de sus, dinspre Deva, de pildă, sigur vei clipi un pic mai des la un moment dat: o comună din drumul tău se numește Pui. Sună într-un fel, trebuie să recunoști, și în plus e și locul nașterii singurului Balon de Aur din fotbalul românesc, Romulus Gabor.

Gabor a câștigat trofeul în 1981 la Campionatul Mondial de juniori din Australia, de-aia de atunci din „cangur” nu l-am mai scos. De fapt toată generația lui a fost „de canguri”, de la portarii Lovaș și Gârjoabă până la Andone, Rednic, Eduard, Balint, Sertov, Dorel Zamfir, Bolba ori Lasconi. Andone a jucat pe fals, nu era născut în august '61, ci în martie '60 (La mulți ani, Ando!), dar România nu era, cu siguranță, singura care trișa un pic.

A, și mai erau Balaur, Marin Matei, Vușcan, Costel Ilie, Hanghiuc, Fâșic și Viscreanu, ca să-i spunem pe toți. Ultimul, Viscreanu a făcut și ceva probleme Partidului, în sensul că a cerut azil politic, dar australienilor li s-a cam fâlfâit de-un copil de 20 de ani și l-au expediat pachet la Londra, de unde în țară l-a trimis, după ce l-a interceptat, „nea” Costică Anghelache, secretar al ambasadei noastre, fostul președinte al lui Dinamo...

În fine, în primul meci al „cangurilor”, 1-1 cu Brazilia, gol Dorel Zamfir. Apoi 1-0 cu Coreea de Sud, a marcat Sertov și tot 1-0 cu Italia, primul gol al lui Gabor, din penalty. Am ieșit „pe 2” în grupă, după Brazilia, și am întâlnit în sferturi Uruguay-ul, prima în grupa A. Gabor a întors meciul la 2-1 pentru noi, cu două goluri magnifice, ambele din lovituri libere. În semifinale am pierdut în prelungiri, 0-1 cu RFG. În finala mică, Gabor a mai

transformat o lovitură liberă, de la vreo 35 de metri, vinclu curat, și așa am bătut și Anglia. Locul 3 nu era puțin, iar Gabor – Balon de Aur în condițiile în care la Mondialele de atunci jucaseră „refegiștii” Zorc și Wohlfarth, italienii Ferri și Galderisi, polonezul Dziekanowski, Goycoechea, portarul și Burruchaga de la Argentina, brazilienii

Josimar, Mauro Galvao și Julio Cesar, uruguayanul Francescoli.

Gabor a fost însă peste toți acești mari campioni mondiali și europeni, câștigători mai târziu ai întregii game de trofee continentale și chiar mai mult, dacă ne gândim la Burruchaga, de pildă. În fine, Gabor al nostru s-a stins apoi încet, după vreo 35 de selecții pentru naționala mare. Practic, sfârșitul mandatului lui Lucescu a însemnat și despărțirea lui Gabor de fotbalul mare, poza lui, cu Gheata de Aur (a fost și golgeterul Mondialului!) și cu Balonul de Aur în brațe, se pia, pe coperta revistei „Sport”, e aproape tot ce păstrez despre el. Apoi un meci, zece ani mai târziu, în toamna lui '91, la Craiova, când Gabor juca la „U” Cluj, după o viață la Hunedoara. (A fost, de altfel, singurul nume mare al Corvinului care n-a făcut pasul spre Dinamo, Rednic, Andone, Klein, Văetuș au venit, schimbând un destin pe altul...) Craiova a câștigat, dar eu am stat tot meciul cu ochii pe Coraș (uau, ce se îngrășase!...) și pe Gabor, încercând să caut, să-mi re trăiesc adolescența care îi cuprinsese și pe ei, începând cu preliminariile pentru Euro '84, acele bulevarde atât de mari ale fotbalului, cum zicea nea Vanea, încât unii nu le-au găsit niciodată capătul...

Dar povestea vieții lui Gabor s-a scris

într-o altă toamnă, aceeași în care cucerise totul, pentru totdeauna.

...Au trecut zece zile de la finala „mică” de la Adelaide, decisă de golul lui Gabor, a treia lovitură liberă transformată magistral în turneu. Mircea Lucescu e de opt zile antrenor al naționalei, după ce România condusă de Valentin Stănescu pierduse acasă, cu 1-2, în fața Elveției. În minutul 56, Balaci deschisese scorul dintr-o lovitură liberă care fixase mingea în vinclul din stânga lui Burgener... În minutul 64, Dudu Georgescu, chemat de urgență (după acel 0-0 cu Ungaria, care îl blocase psihic pe Cămătaru), primește o pasă genială de la Tudorel Stoica și ajunge liber, singur, nemarcat, la 12 metri, doar cu Burgener în față.

Acum aproape opt ani am început la „Replay” serialul calificării României la Euro '84. Totul a plecat, am spus și în emisiune, de la acea fază în care Dudu, de două ori Gheată de Aur a Europei, ajunge singur cu portarul elvețian. Avem 1-0, jucăm bine, dacă batem ne calificăm, Lucescu nu mai vine, poate, niciodată la națională, e de presupus că Valentin

Stănescu, odată calificat la Mondialul din '82 – Spania, rămâne și pentru Euro '84. Apoi istoria spune că vine epoca Stelei și a lui Jenei, din '85-'86 încolo...

Dar Dudu se pierde o secundă, trage fulgerător, la întâmplare însă, la nivelul umărului lui Burgener, acesta aruncă brațele în sus și mingea îl lovește în cel stâng! Zappa, peste patru minute și Lühli, cu un sfert de oră înainte de final întorc meciul, scorul și destinul: România e eliminată, pe 20 octombrie tânărul antrenor, are totuși doar 36 de ani, Mircea Lucescu, încă jucător al Corvinului, primește conducerea selecționatei...

...Rew, rew. E 28 octombrie, cangurii lui Lucescu de la Hunedoara, Ando, Rednic și mai ales Gabor, abia întorși cu medaliile de bronz la gât din Australia, susțin un amical cu noua Românie, a lui Lucescu. Spun mai ales Gabor pentru că Romică e ținut de Lucescu la echipa mare, alături de alt „corvinist”, Klein, dar și de Rednic.

...Ieri, tata a împlinit 48 de ani. N-a fost o zi frumoasă, spre miezul nopții, după ce casa s-a golit și neamurile (toate din partea mamei) au plecat, ai mei s-au

certat, nu mai țin minte de ce, probabil din nimic, ca de obicei... Azi, tata m-a luat de mână și am ajuns, aproape fără să știu unde și de ce, pe „23 August”. La acel meci. Naționala mare cu „cangurii”. Eu sunt curios să-l văd pe Gabor, tata doar pe Balaci și pe Ștefănescu și pe Țicleanu, supraviețuitorii naționalei care ratase Spania... E frig, dar meciul e tare plăcut. Stadionul e pe jumătate plin, toți țin cu „cangurii”, ca și mine, instinctiv, ei sunt cei mai mici... Mă enervează un pic că Rednic și Gabor nu joacă la ai lor. Iată și formula lui Lucescu, cu Moraru în poartă, apoi Rednic, scos de la „canguri”, Iorgulescu, Ștefănescu, Stănescu la mijloc, Țicleanu, Băloni, Klein și Balaci, Mircea Sandu și Gabor în atac.

...În acel meci au existat două faze care explică și grandoarea și fulgerătoarea dispariție a lui Gabor din lumea mare a fotbalului și mai ales de ce Balaci era și atunci și a rămas tot timpul peste toate Baloanele și Ghetele mai mult sau mai puțin de aur pe care le-am avut.

Naționala mare a avut, la un moment dat, o lovitură liberă, pe 18 metri. Tata m-a strâns complice de mână și a șoptit, sigur pe el „Bate Balaci. E gol.” Numai că Ilie, spre care se uitau toți în teren, s-a oprit. Tribunele scandau, în picioare, dezlănțuite: „Ga-bor! Ga-bor!! Gaaa-bor!!” Un pic fâstăcit, Gabor a luat mingea, și-a fixat-o învărtind-o temeinic în punctul cu pricina din iarbă și a pus-o în vinclu!

Tata n-a schițat, ca și Lovaș, niciun gest. Îl simțeam ușor dezamăgit. „Balaci ar fi făcut-o și mai frumos...”

Ultimul minut. Cei mari au 4-2, meciul a fost frumos, ar trebui să ne ridicăm și să plecăm, măcar să ajungem să o prindem pe mama, că iese din tură. I-am promis că o luăm din camera de gardă, de la spital. E „de după-amiază”. Tata își strânge ziarul „Sportul” în borsetă (acum, după 30 de ani, o am eu, ca și ceasul lui Atlantic, pe care îl port tot pe mâna stângă, ca și el, cum se poartă), suntem sus, în capătul culoarului, dăm să coborâm, când cei mari au iar o „liberă”, pe la vreo 25 de metri. „Ga-bor! Gaaa-bor! Gaaa-bor!” Oamenii sunt aprinși deja. Gabor se îndreaptă spre locul execuției, Cernăianu

strigă la ai lui să facă zid, distanța e destul de mare, dar Gabor a învins Anglia și Uruguay-ul din poziții mai grele... Și deodată lumea începe să mârâie, ce zic eu aici, huiduie, înjură de-a dreptul. Tata mă strânge de mână, iar Balaci a luat mingea în brațe și a aruncat, se simte de aici, ca o lamă de gheață, o privire cruntă spre Gabor. A făcut ochii roată spre tribune, privindu-i pe toți de sus (da, Ilie, singurul, avea capacitatea asta de subordonare!!), și-a potrivit mingea și apoi pașii. Elan scurt și mingea s-a oprit, traiectorie perfectă, peste zid, în plasă.

Ilie s-a întors pe călcâie și l-a îmbrățișat pe Țicleanu. „El venea mereu primul la pupat, asta era calitatea lui”, avea să-mi spună Ilie 28 de ani mai târziu, în Kuwait City, la o masă la care mai erau prezenți Geolgău și... Țicleanu.

Tata m-a tras de mână și am coborât în sfârșit treptele. În urma noastră, „23 August”-ul explodase: „Ba-laci! Baa-laci! Baaa-laci!”

Maestrul și Margareta. „Ce făceai, Ilie, dacă ratai atunci, îi zic, la aceeași masă, într-o noapte, la Marea Arabiei, cum te scoteai?! Mai ales că Lucescu ținea atât la Gabor, la ai lui...” „Nu mă scoteam ușor. Lasă-l pe Lucescu. Dar ce reacție ar fi prins stadionul tot, nu zic?! Băieții, chiar Gabor, așa copil cum era... Avea 20 de ani, zic, da, Marius, dar Ilie al tău, la 17 ani, îi aranja pe Dumitrache și pe lordănescu la națională, la Paris, în '74, cu Franța...”

...Gabor e în poza sepie din „Sport”, de pe copertă. Zâmbește cu o medalie la gât, de bronz, cu o Gheată și un Balon în brațe. De aur. Înaintea lui fusese, în 1979, în altă poză, cu același Balon de Aur în brațe, un alt junior, care se numea Diego Armando Maradona.

Dar atunci a fost clipa lui Ilie. Toamna lui Ilie, anul lui Ilie, avea să urmeze calificarea la Euro, Fiorentina, Bordeaux-ul, Kaiserslautern-ul și Benfica lui. În seara aceea, pe „23 August”, Balaci i-a făcut cu ochiul lui Gabor și destinului. Ia vezi, puștiule, cine-i cel mai mare?!

CLEVERMEDIA

NETWORK

LOOKSPORT

LOOKSPORT 2

LOOKSPORT 3

LOOKPLUS

AGROTV

PROFIT.ro

LOOKMEDICA